

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

MELINDA
LEIGH

HER

A
SHORT
STORY

SECOND
DEATH

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

AMAZON ORIGINAL STORIES

MELINDA
LEIGH

HER A
SHORT
STORY

SECOND
DEATH

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, organizasyonlar, yerler, Olaylar ve olgular ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Metnin telif hakkı© 2021 by Melinda Leigh
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez,
mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde, yayıncının açık yazılı izni olmadan.

Amazon Original Stories tarafından yayımlanmıştır, Seattle
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

eISBN: 9781542039581

Kapak tasarımı: Shasti O'Leary Soudant

BİRİNCİ BÖLÜM

Dedektif Bree Taggart sarı olay yeri bandının altından eğildi ve elinde bir pano tutan üniformalı polisi selamladı. Bir çift testere sokağı kapatmıştı. "Neler oluyor, MacDonald?"

"Corpsicle." MacDonald olay yeri tutanağına Bree'nin adını ve rozet numarasını yazdı.

Saygısızlık etmiyordu. Polisler, her gün tanık oldukları şiddet ve çaresizlikle başa çıkmak için darağacı mizahını kullandılar.

Bree'nin az önce çıktığı arabaya doğru baktı. "Romano yeni ortağın mı? Sert biri olduğunu duydum."

Bree ellerini yün ceketinin ceplerine soktu. "Bir aptaldan daha iyi." MacDonald, "Bu doğru," diye kabul etti.

Bree birkaç gün önce cinayet masasına transfer edilmiş ve Philly Polisi'nin yirmi bir yıllık emektarı Dedektif Dana Romano ile eşleştirilmişti. Ortaklıklarının üzerinden henüz kırk sekiz saat geçmişti ki Bree, Romano'nun gerçekten de çok sert biri olduğunu kabul etti. Bree kendini akademiye geri dönmüş gibi hissediyordu ki bu çok saçmaydı. Çoğunlukla hırsızlık ve mala karşı işlenen suçlarla ilgili olsa da, çok fazla soruşturma deneyimi vardı. Ama Romano'nun yılların cinayet tecrübesi vardı. Bir gün önce yanıtladıkları çağrı intihar olarak değerlendirilmişti. Bu, ortak olarak ikinci ölüm soruşturmalarıydı ve Bree, Romano'nun da en iyilerden biri olduğunu zaten biliyordu. Zeki ve girişken arasında bir seçim yapmak zorunda kalsa, Bree her zaman zeki ortağı tercih ederdi.

Romano Crown Vic'ten indi ve siyah örgü şapkasını kısa, karışık sarı saçlarının üzerine çekti. Uzun ve zayıf olan kırk altı yaşındaki kadın neredeyse tamamen siyah giyinmişti -pantolon, bot, ceket

Parlak ahududu ruju. Dürüst olmak gerekirse, Bree de çoğunlukla siyah giyiyordu. Şehir yollarının kiri giysileri yıpratıyordu.

Bree kaldırımdan indi ve sokağın ortasında ortağına katıldı. Botları hantal, su geçirmez ve lastik tabanlıydı. Geçen haftanın karı erimiş, geriye ara sıra çirkin gri kar yığınları ve rastgele siyah buz parçaları kalmıştı.

Üç devriye aracı, Kuzey Philadelphia bloğunun büyük bir kısmını kaplayan tuğla deponun önünde ışıkları yanıp sönererek çift park halinde duruyordu. Yükleme rıhtımı boyunca uzanan döner üst kapılar grafitilerle kaplıydı. Üstü jiletli telle kaplı uzun tel örgüler ticari kamyon ve minibüslerle dolu bir park alanını çevreliyordu.

Bitişik bloktaki sıra evler bakımlıdan tahtalıya kadar çeşitlilik gösteriyordu. Park edilmiş arabalar sokaklarda sıralanmıştı. Aralık ayının soğuk rüzgârına rağmen, beton döşemelerin arasında ve yamalı asfaltın çatlaklarında yabancı otlar filizlenmişti. Şişkin siyah çöp torbaları kaldırımın kenarına, atılmış paslı bir bisiklet iskeletinin yanına yığılmıştı.

Başka bir üniformalı yirmi metre ötedeki bir aracı işaret etti, ön çamurluğunda kocaman bir göçük olan eski mavi bir Ford Escape. "Ceset içeride."

Otuz bir yaşındaki Bree, önce devriye, sonra da dedektif olarak dokuz yıldır Philly Polisi'nde çalışıyordu. Üniformaların tanıyordu. "Reilly."

"Taggart." Başını salladı, sonra da ortağını selamladı. "Hey, Romano, hâlâ o avukatla mı çıkıyorsun?"

Seri katil demek istemiş gibi *avukat* dedi.

Romano başını salladı. "Hayır."

"Bir avukatla çıkamayacağını bilmen gerekirdi." Reilly kaşlarını çattı. "Polisler ve avukatlar bir arada olmamalı. Bu doğal değil."

Romano bilmiş bir sesle, "Senin dudaklarından, Reilly," dedi.

Reilly, Bree'nin yanına geldi. "Hala on ikinci sınıftan Ben Harris ile mi çıkıyorsun?"

"Nesin sen, bölge mi?" Bree gözlerini devirdi.

İyice dolgunlaşmış karnını sıvazladı. "Sadece tüm memur arkadaşlarımı benim kadar şişman ve mutlu görmek istiyorum. Ayrıca, kayınbiraderim şehirde. Karım onu iyileştirmek istiyor."

Bree güldü. "Harris ve ben . Bir avukatla çıkmaktan daha kötü olan tek şey başka bir polisle görüşmektir."

"Şaka yapmıyorum." Reilly homurdandı.

"Ama görücü usulü bir randevuyla ilgilenmiyorum." Bree'nin şu anda arkadaşlık ettiği tek erkek, erkek kedisiydi. "Çok erken."

Reilly, Romano'ya sorgulayıcı bir bakış attı. "Bir kardeşe yardım mı?" Romano elini kaldırdı. "Hayatta olmaz. Böyle bir şey olmayacak."

Ford'a yaklaştılar. Sürücü kapısı açıktı ve bir figür direksiyonun üzerine yığılmıştı. "Cesedi gören bir yoldan geçen kişinin çağrısına yanıt verdik." Reilly kaldırımında soğuğa karşı kamburlaşmış bir adamı işaret etti. Siyah saat şapkasının altından saçları dökülüyordu. "Aracın kapıları kilitli değildi. Kurbanın durumunu değerlendirmek için kapıyı açtık." Devam etmesine gerek yoktu. Kurbanın durumu belliydi.

Bree ceketinin üst düğmesini ilikledi. Nem iliklerine kadar işlemişti. MacDonald'ın korpsikül göndermesine ve rüzgârın verdiği soğuk hisse rağmen, gece sıcaklığı sıfırın altına düşmemişti.

Romano aracın içine bakmak için eğildi. "Dağınık."

Bree yeni ortağının omzunun üzerinden Ford'a baktı. İçeriye kan ve beyin sıçramıştı. Bir kurşun adamın şakağının yan tarafından girmişti. Giriş yarası bir çeyreklik büyüklüğündeydi. Kurşun kafatasının içinde yuvarlanıp parçalanmış olmalıydı çünkü çıkarken daha büyük bir delik açmıştı.

Romano cesede baktı, sahneyi değerlendirirken kaz ayakları derinleşti.

Bree geri çekildi ve arka camdan arka koltuğa baktı. Yer fast-food paketleri, boş çocuk yemek kutuları ve atılmış birkaç damlatmaz bardakla kaplıydı. Orta koltuğa bir çocuk güvenlik koltuğu bağlanmıştı. Küçük bir duygu yumağını bastırdı. "Onun bir çocuğu var."

Reilly ayaklarını yere vurdu. "Araç James Tyson adına kayıtlı."

"Onu çalıştırdın mı?" Romano Reilly'ye sordu.

"Evet." Reilly bir not defterine baktı. "Yirmi yedi yaşında. Sabıka kaydı var. Çoğunlukla eski uyuşturucu bulundurma suçlamaları. Yakın zamanda

tutuklamalar."

Romano tekrar Bree'ye baktı. "Torpido kontrol et."

Bree eldivenlerini çekiştirerek aracın etrafından dolaştı ve yolcu kapısını açtı. Soğuk çürümeyi geciktirmiş olabilirdi ama araç hâlâ kötü kokuyordu. Ölümle birlikte kaslar gevşer, mesane ve bağırsakların içeriğini serbest bırakırdı. Ölmenin hiçbir saygınlığı yoktu.

Kan ve irin sıçramış iç mekânı görmezden gelerek tek parmağıyla torpido gözünü açtı. İçeride her zamanki gereçleri buldu: araç ruhsatı, eski püskü bir Ford el kitabı, bir el feneri ve bir kutu boya kalem. "İlginç bir şey yok."

Orta konsoldan bir cüzdan çıkardı ve açtı. Plastik camdan James Tyson'ın ehliyeti görünüyordu. Bree aracın içine doğru eğildi ve kurbanın yüzünü görebilmek ve ehliyet fotoğrafıyla karşılaştırabilmek için başını eğdi. "Ona benziyor."

Başını kompakt SUV'den çıkararak egzoz kokulu soğuk havadan derin bir nefes aldı. Cüzdanına bakarak olay yerinden bir milden daha az uzaklıkta bir adres okudu. Cüzdanı açtı. "Kırk üç dolar ve iki kredi kartı."

Yani, muhtemelen bir soygun değil.

Araca geri dönen Bree, bardak tutucusundaki cep telefonunu aldı. "Şifre korumalı."

"Bunu CSU ineklerine bırak." Aracın diğer tarafında Romano cesede baktı. "Pencere açık ve hava otuz sekiz derece."

Burası bir tür şehir bloğuydu. "Buranın yerlisiydi. Eminim pek çok kişiyi tanıyordur," dedi Bree.

"Muhtemelen ters giden bir uyuşturucu anlaşması ya da bir çete saldırısı." Reilly bölgesini biliyordu. Philadelphia'daki cinayetlerin - özellikle de silahlı saldırıların- büyük bir kısmı uyuşturucu ve/veya çetelerle ilgiliydi. "Sence ne kadar zamandır ölüdür?"

Romano omuz silktili, geri çekildi ve bölgeyi taradı. "Cam açıkken aracın dışından görülebiliyor. Bu mahallede insanlar yürüyor olmalı. Biri fark etmeden uzun süre burada ölü olarak duramazdı."

"Bu onların bunu rapor edecekleri anlamına gelmez." Reilly topukları üzerinde geriye doğru sallandı.

Bree yolcu tarafındaki zeminde duran buruşuk makbuzları karıştırdı. Onları düzelterek, soluk harflerle yazılmış tarih ve saat damgalarını okudu. İki tanesi yakın zamandaydı. "Dün benzin ve bir çocuk yemeği almış. Sabah 8:06'da hayattaydı." Saatini kontrol etti. Neredeyse sabah sekizdi. "Öleli yirmi dört saatten az olmuş."

Romano başını kaldırdı ve yaklaşmakta olan bir adli tabip aracına doğru başını salladı. "ME geldi."

Araçtan uzaklaştılar ve beklediler.

Romano, Reilly'ye eliyle işaret etti. "Birkaç üniformalı kapıları çalsın. Bakalım ev sakinleri dün gece bir şey gördüklerini ya da duyduklarını itiraf edecekler mi? Ayrıca, bu yöne bakan evlerde kapı zili ya da ön bahçe kamerası olup olmadığına bakın."

Reilly başka bir devriye polisini yakaladı ve caddenin karşısındaki evlere doğru döndüler.

Bree evlere baktı. Birinin silah sesini duyduğundan hiç şüphesi yoktu. Ama bu mahallede yaşayanların polisi araması pek olası değildi. İçeri girer, kapılarını kilitler ve çenelerini kapatırlardı. Blokların sahibi çetelerdi. Onları ispiyonlamak sağlığa zararlıydı.

Bree kendi etrafında döndü. "Depo otoparkının etrafında güvenlik kameraları görüyorum. Videoların kopyalarını almak için yönetimle konuşmaya gideceğim."

"Tanığın ifadesini alacağım." Romano rastalı adama doğru yürümeye başladı.

Bree eldivenlerini çıkardı ve bir kanıt torbasına koydu. Caddeyi geçti ve eski tuğla binaya doğru yürüdü. Girişte rozetini gösterdi ve neye ihtiyacı olduğunu açıkladı. Depoya adımını attığında nefesi buğulandı. Soğuk, beton zeminden botlarının tabanlarına doğru sızıyordu. İçerisi dışarıdan daha soğuktu.

"Sorun değil." Sıska bir güvenlik görevlisi ona arka ofise kadar eşlik etti ve orada bir önceki gecenin güvenlik kamerası kayıtlarını açtı.

Bree tekerlekli bir sandalye çekti ve onun doğru kamerayı bulup videoyu ileri sarmasını izledi.

Bree ekranda Ford'un caddede ilerlediğini gördü. "Dur."

Suç mahalli kameranın odak alanının dışındaydı. Karanlık ve mesafe nedeniyle film plakayı okuyamayacak kadar grenliydi ama marka ve model netti. Ford bir mobilya kamyonunun arkasında kayboldu. Bree park ettiğini düşündü, çünkü kamyonun diğer tarafından ve şu anda oturduğu yerdeydi.

Güvenlik görevlisi çerçevelerin arasından ilerledi. Ford gözden kaybolduktan yaklaşık on beş dakika sonra, kamyonun arkasından bir figür kaydı. Bir çöp torbası yığınının arkasından kaldırımı geçti ve gölgeli bir ara sokakta kayboldu. Tetikçi mi? Nereden çıkmıştı? "Geri dönebilir misin?"

"Elbette." Güvenlik görevlisi videoyu tekrar oynattı.

Figür sadece birkaç saniye göründü. Bree çöp torbalarının üzerinde kapüşonlu bir kafa görebiliyordu. Bir numaralı şüpheli. Ne yazık ki görüntü herhangi bir ayrıntıyı göremeyecek kadar karanlıktı. "Bunu basabilir misin?"

Muhafız başını sallayarak faresini tıkladı.

Bree ekranı inceledi. Birkaç dakika sonra videonun kenarında bir gölge kaydı. "O da ne?"

"Güneyden yaklaşan biri var gibi görünüyor." Muhafız başını salladı. "Kamyonun gölgesinde kalıyor." Videoyu dondurdu ve figürü yakınlaştırdı.

İkinci şüpheli genel cüssesi ve yapısı itibarıyla erkek gibi görünüyordu. Döndü ve Bree onun profilini görebildi. "Dur! Bunu da basabilir misin?"

"Elbette." Güvenlik görevlisi fareyi tekrar tıkladı, sonra videoyu ileri sarmaya geri döndü. Başka kimse görünmedi. Tüm videonun bir kopyasını çıkardı ve bir flash belleğe indirdi.

USB belleği cebine soktu. "Teşekkürler." "İyi şanslar."

Binadan ayrıldı. Dışarıda, kaldırımda bir aşağı bir yukarı yürüdü ama hiçbir ek güvenlik kamerası görmedi, sonra

Ford'a geri döndü. Adli tabip aracın içine doğru eğilmişti. Asistanı bir kamera tutuyordu.

Bree caddeyi geçerken Romano döndü. "Tanık hiçbir şey görmemiş. Yükleme iskelesinde çalışıyor. Otobüs durağından depoya doğru yürürken cesedi görmüş." Durakladı. "Aramadan bir şey çıkmadı. Mahalledeki herkes bütün gece mışıl mışıl uyudu." Sesinde alaycılık vardı.

Bree saçmalık dedi ama ne yapabilirdiniz ki? Güvenlik kamerasında gördüklerini özetledi ve Romano'ya iki numaralı şüphelinin basılı fotoğrafını gösterdi.

"Bir kopyasını üniformalılara dağıtalım. Silah Şiddeti Görev Gücü'nü de kontrol edebiliriz. Eğer yerel bir çete üyesiye, birileri onu tanıyacaktır."

Silah Şiddeti Görev Gücü, başsavcı, Philadelphia polisi, eyalet polisi ve ATF ile ortak bir çalışmaydı.

Bree, "Bir numaralı şüpheli daha küçük görünüyor ama elimizde sadece kafasının arkasının görüntüsü var," dedi. "Video bize olası ölüm zamanı için bir pencere açıyor." İki fotoğrafın üzerindeki zaman damgalarını işaret etti. "Tyson gece 1'den biraz sonra geliyor. Her iki şüpheli de videoda gece 1:11 ile 1:30 arasında görülüyor."

"Bu bir başlangıç."

Bree fotoğrafları bıçakladı. "Bu şüphelilerden herhangi biri Tyson'la birlikte Ford'a binmiş olabilir..."

"Ya da vardı beklemek için Tyson burada."
Romano bitmiş Bree'nin düşüncesi.

Bree, "Orada başka kimsenin olmadığını kesin olarak söyleyemeyiz," diye ekledi. "Kamera görüntüsünün çok büyük bir kısmı engellenmiş durumda."

"Siktir."

"Evet," diye onayladı Bree. "Siktir."

ME'nin Noel Baba gibi bir vücudu vardı. Ford'un içinden çıktı. "Henüz sertleşme yok. Livor mortis de henüz sabit değil. Soğuk çürümeyi yavaşlatabilir ama nispeten taze. Bu sabah çok erken ölmüş." Gözlerini kapattı ve zihinsel hesaplamalar yaparken asık suratı asıldı. "Altı ila sekiz saat önce, kabaca gece yarısı ile sabah iki arasında."

Bu da güvenlik kamerasındaki saatlerle uyuşuyor.

"Dedektif Romano?" Reilly aradı. "Olay Yeri İnceleme burada."

Adli tabip cesedi kaldırır kaldırmaz, olay yeri inceleme birimi görevi devralacaktı.

"Kurbanın yakın akrabası var mı?" Romano sordu. Reilly başıyla onayladı. "Kelly Tyson ile evli."

"Gidip Bayan Tyson'a haber verelim." Romano araçlarına doğru geri döndü. Direksiyona geçer geçmez avuçlarını birbirine sürttü, sonra cebinden bir çift deri eldiven çıkarıp taktı.

Yolcu koltuğunda Bree donan ellerine üfledi. Romano kaldırımından uzaklaştı.

"Soygun değildi." Bree gerçekleri kafasında evirip çevirdi. "Tyson'ın cüzdanında para bırakmışlar. Ayrıca arabayı da almamışlar. Uyuşturucu anlaşması mı bozuldu?"

"Bir adamın vurulmasından başka ne olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok." "Bu teorilerden hiçbirini beğenmediniz mi?" Bree sordu.

Romano ona doğrudan bir bakış attı. "Ben kanıtları severim, teorileri değil."

Bree, kurbanın evine kadar olan bir millik yolu, sabahın yoğun trafiğinde sürdüklerinden daha hızlı koşabilirdi. Romano, kaldırıma doğrudan cephesi olan bir sıra evler bloğunun önündeki kaldırıma yanaştı. Araçtan indiler.

Bree yıkık dökük tuğla cepheyi inceledi. Kalın elektrik kabloları başının üzerinde asılıydı. Kapılarda numara aradı. "Görünüşe göre bodrum kattaki daireyi kiralamış."

Çatlak beton basamaklar alt birime çıkıyordu. Yeni boyanmış robin's-egg-mavi ön kapı, bloğun geri kalanını daha eski ve yıpranmış gösteriyordu. Aşağı indiler ve Bree kapıyı çaldı. Diğer taraftan ayak sesleri duydu. Kapının yanındaki pencerede bir perde kaydı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve genç bir kadın onlara şüpheyle baktı.

Buna göre için Kelly Tyson's motor araç Kayıtlar, o

Yirmi üç yaşındaydı ama otuzlu yaşlarının başında olduğu söylenebilirdi. Uzun boylu ve kemikliyd, solgun teni dışarıya pek çıkgösteriyordu. Omuz hizasındaki sarı saçlarının dipleri üç santim koyu renkti. Ağzının ve gözlerinin kenarlarında endişe çizgileri belirdi.

"Biz Dedektifler Taggert ve Romano." Bree açıldı onu rozet cüzdanını genç kadına doğru çevirdi. "Siz Kelly misiniz?"

Tyson?" diye sordu, kadın ehliyetindeki fotoğrafla eşleşmesine rağmen.

Bayan Tyson başını sallayarak kollarını kavuşturdu ve tırnağını çiğnedi. Tırnakları çok aşağıdan ısırılmıştı ve tırnak etleri kıyma makinesinden geçmiş gibi görünüyordu. Ağır bir sweatshirt ve yoga pantolonuyla kapının önünde titriyordu.

"James Tyson ile evli misin?" Romano sordu.

"Evet, ama o artık burada yaşamıyor." Bayan Tyson geri adım attı ve kapıyı tutarak kapatmaya hazırlandı.

"İçeri girebilir miyiz, Bayan Tyson?" Bree sordu.

"Hayır." Bayan Tyson kalıcı gibi görünen bir meydan okumayla çenesini kaldırdı. "James her ne yaptıysa, bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Lütfen içeri girebilir miyiz?" Bree sordu. "Hava buz gibi ve bu tartışmayı herkesin içinde yapmamayı tercih ederiz."

"Tamam." Bayan Tyson eve adımını attı.

Romano ve Bree onu takip ederek küçük bir oturma odası-mutfak kombinasyonuna girdiler. Daire uzun ve dardı. Havada bir bodrum katının kalıcı soğuğu vardı. Ana yaşam alanının dışında bir kapı küçük bir banyoya açılıyordu. Bunun arkasında, gömme dolap büyüklüğünde iki yatak odası varmış gibi görünüyordu. Bu dar alana rağmen, evin düzenli tutulmaya çalışıldığı belliydi. Yıpranmış kanepenin üzeri battaniyelerle örtülmüştü. Köşedeki bir yığın süt kasasında çocuk oyuncakları ve kitaplar vardı.

"Bayan Tyson," diye başladı Romano.

"Bana Kelly de." Ama Kelly oturmadı ya da rahatlamadı. Dairenin hemen içinde durdu ve Bree'ye kapıyı kapatması için zorlukla yer verdi. Kelly bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu.

"İster misin?" Bree sordu.

Kelly başını salladı. "Sadece . Ne oldu?"

"James'in bu sabah çok erken saatlerde öldürüldüğünü bildirmekten üzüntü duyuyorum." Romano ona haberi doğrudan verdi. Bree yeni ortağının saçmalamayan tavrını takdir etti.

Bayan Tyson sanki onlara inanması gerekip gerekmediğini bilmiyormuş gibi öylece baktı. "Ne?"

Romano, "Kaybınız için üzgünüz," dedi.

Haberi sindirmeye alışan Kelly'nin yüzünün rengi soldu. "Lena gece boyunca James'le birlikteydi. Kızım nerede?"

İKİNCİ BÖLÜM

Bree'nin bakışları odanın içinde gezindi ve yan masadaki çerçeveli fotoğraflara takıldı. Fotoğrafların çoğu küçük sarışın bir kıza odaklanmıştı. Bree'nin kalbi kaburgalarına çarptı.

Cinayet masasının zor olacağını biliyordu. Sadece ara sıra cesetle karşılaşmak yerine, ölüm her gün odak noktası olacaktı. Yeni gerçekliğini kabullenmişti ama çocuklar ... Çoğu polis için onları yıkan çocuk kurbanlardı.

"Lena senin kızın mı?" Romano sordu.

"Evet." Kelly'nin gözleri çılgına döndü. "Onu bulmalısın." Bree fotoğrafları inceledi. "Kaç yaşında?"

"Beş." Kelly bir eliyle ağzını kapattı. Diğer elini de kendi beline doladı.

"James'in Lena'yı bırakmış olabileceği biri var mı?" Romano'nun sesi sakinliğini koruyordu ama tonu değişmişti. Sessiz kelimelerin altında bir aciliyet katmanı vardı.

"Belki babasıdır. Birlikte yaşadığı kişi o." Kelly bir elini gevşek saçlarında gezdirdi. Bir telefon çıkardı ve ekrana dokundu. Hoparlörü açtı ve telefonu ağzının önünde tuttu.

Bir adam öfkeli bir sesle cevap verdi. "Beni neden arıyorsunuz?"

Kelly adamın sorusunu duymazdan geldi. "Marty, Lena nerede?"

"Bilmiyorum. James'le sanırım," dedi adam. "James seninle konuşmamam gerektiğini söyledi. Her şey avukattan geçmek zorunda."

"James öldü," diye tersledi Kelly.

Bree yüzünü buruşturdu. Bir baba oğlunun ölümünü bu şekilde öğrenmemeliydi ama Kelly -anlaşılır bir şekilde- oğlunu bulmaya odaklanmıştı.

Kızını.

Üç kalp atışı süren sessizliğin ardından adam, "Ne?" diye sordu.

"İki polis-dedektif- şu anda burada. James'in öldüğünü söylediler. Lena dün gece onunla birlikteymiş." Kelly'nin nefes alışları hızlandı, sanki aşırı nefes alacakmış gibi. "Orada olmadığından emin misin? Yatak odasını kontrol edebilir misin?"

Marty, "James ölmüş olamaz," dedi.

"Lütfen, Lena'nın odasında olup olmadığına bakın." Kelly gözlerini kapattı.

"Tamam, ama bana söylemeden onu burada bırakmazdı." Hattan ağır ayak sesleri geldi. Bir kapı açıldı ve Marty "O burada değil" dedi.

Kelly'nin gözleri birden açıldı ve haykırdı. "Nerede o?" "Hemen ."

Marty'nin sözleri kırıldı, sanki gerçekliği

Oğlunun ölümü içine işliyordu.

Bree Kelly'ye el salladı ve başını iki yana salladı. "James'in yaşam alanını görmemiz gerekiyor," dedi yumuşak bir sesle. "Ona geleceğimizi söyle."

Kelly mesajı tekrarladı. Kelly veda edip aramayı sonlandırdığında babanın ağladığı anlaşılıyordu.

"James'i en son ne zaman gördün?" Romano Kelly'ye sordu.

"Dün." Kelly volta atıyor, ellerini yumruk yapmış taraflar. "Sabah Lena'yı almaya geldi."

Romano mutfağa girdi ve telefon etmeye başladı. Bir dakika sonra telefonunu indirdi. "Kelly? Lena'nın eşkâline, yeni çekilmiş bir fotoğrafına ve kokusunu taşıyan bir şeye ihtiyacımız var."

Bir K-9 getiriyorlardı.

"Üç buçuk metre boyunda ve yaklaşık kırk kilo." Kelly aceleyle arka yatak odalarından birine girdi. Bree onu takip etti ve kapı aralığında durup odayı taradı. Atılmış giysiler yere saçılmıştı. Doldurulmuş bir fil, yapılmamış yatağın içinde yatıyordu. Kelly yerden küçük pembe bir pijama üstü kaptı. "Bu Lena'nın James'le gitmeden önce giydiği son şey."

Bree bir kanıt çantası almak için araçlarına gitti. Yatak odasına döndüğünde pembe bluzu içine koydu. "Yeni bir fotoğraf mı?"

Kelly başını salladı ve telefonunu açtı.

"Bana mesaj at." Bree numarasını ezbere okudu. Mesaj geldiğinde Romano'ya ilette.

Ortağı dışarı çıkarak pembe gömleği alacak bir ekip için gerekli ayarlamaları yaptı ve bir BOLO yayınladı. Bölgedeki tüm kolluk kuvvetlerine Lena'nın eşkali, fotoğrafı ve kayboluşuyla ilgili bilinen detaylar gönderilecekti.

Bree oturma odasına ve Lena'nın fotoğraflarına döndü. Küçük kız sarışın, uzun bacaklı ve annesi gibi kemikliydi. Her fotoğrafta Lena gülümsüyor ama kameraya bakmıyordu. Dikkati elinde tuttuğu doldurulmuş filin üzerindeydi. İlk fotoğrafta Lena hayvanat bahçesinde, zürafa sergisinin önünde, doldurulmuş fili tutmuş, yere bakıyordu. Bir başka fotoğrafta ise bir sınıfta, elinde aynı fille görülüyordu.

Bree'nin kafasında bir an canlandı. Küçük kız kardeşi Erin mutfaktaydı. Lena gibi Erin de sıskaydı ve her yere pelüş bir hayvan sürüklerdi. Erin'inki bir tavşandı. Bree kız kardeşini en son ne zaman aramıştı? İki haftadan fazla olmuştu. Daha çok üç hafta önce. Berbat bir kardeşti. Ama çocukluğunun hatırlatılmasından gerçekten nefret ediyordu. Her anı dehşet ve üzüntüyü geri getiriyordu. Yirmi yıldan daha uzun bir süre sonra acının bu kadar taze olabilmesi onu şaşırtıyordu.

Bree anıları silkeledi. Kendi kişisel korku gösterisi bekleyebilirdi.

"Fotoğrafının çekilmesinden nefret eder." Kelly kolundaki bir kabuğu karıştırdı.

"Lena neden dün eski sevgilinle gitti?" Bree sordu.

"Bir anlaşmamız var. James onu haftada iki gün alıyor. Sabah onu alıyor, okula götürüyor, sonra akşam alıyor. Gece onun evinde kalıyor. Ertesi gün işten sonra onu okuldan ben alıyorum."

"James iyi bir baba mı?"

Kelly bir omzunu kaldırdı. "seviyor, o da onu seviyor."

Ama Bree, Kelly'nin kocası hakkında çekinceleri olduğunu hissetti. Bree bir fotoğraf aldı: James'in kollarındaki Lena. Küçük kız aynı gülümsemeyi takınmıştı ama yine kameraya bakmıyordu. "James dün onu aldığı anda bir şey oldu mu?"

"Kavga ettik. James her zamanki gibi geç kalmıştı. Lena'nın okula gitmesi gerekiyordu. Benim de işe gitmem gerekiyordu." Kelly dişleriyle tırnağının bir parçasını kopardı. "Ayrıca, birkaç hafta sonra onun gününde onun için bir doktor randevusu ayarladığım için bana kızdı. Ona bana verdikleri randevuları kabul etmem gerektiğini . Tabii ki benimle gün değiştirmezdi." Elini ağzından çekti. "Bu yüzden onu . Güvenilir biri değildi."

"Hangi okula gidiyor?" Bree fotoğrafı yere bıraktı.

"Brighton Öğrenme Merkezi," dedi Kelly. "James'in onu daha önce bırakmış olma ihtimaline karşı onları arayacağım..."

Düşüncesini tamamlayamadan durdu: *adam ölmüştü*.

Bree ona James'in sabahın birinden beri ölü olduğunu söylememişti. Kelly aramayı yaptı. Sonra gözleri yaşararak, "James dün saat beş buçukta onu aldığından beri onu görmemişler," dedi.

"James'in bugün ona bakmasını isteyebileceği başka kimse yok mu?"

Kelly başını salladı. "Hayır. Lena öylece biriyle kalamaz.

Onunla sadece ben, James ve Marty başa çıkabiliriz." "Onunla başa çıkmak mı?" Bree bunu duymaktan hoşlanmamıştı.

"Lena otistik. Sözel değil. Rutinine ara vermek ona iyi gelmiyor." Kelly yanağındaki bir damla yaşı sildi. "Biri onu kaçırırsa çıldırır."

"Eğer arama onu arıyorsa ne yapacak?"

"Bilmiyorum. Belki saklanırım." Kelly başını kaldırdı, gözyaşları arasında gözleri öfkeyle doluydu. "Bunların hepsi James'in suçu."

Bree bekledi.

Kelly'nin ağzı düz, kansız bir çizgiye oturdu. "Artık uyuşturucu kullanmaması gerekiyordu. Söz vermişti ama kullandığını biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" Bree sordu.

"Öyle işte. Kullanırken her zaman çabuk sinirlenir."

Bir devriye birimi geldi ve pembe üstlüğü aldı. İki ekip daha geldi. Bree ve Romano bir memuru Kelly'nin yanında bırakıp diğer üçünü bloğu taramaları için görevlendirdi. Belki bir komşu Lena'yı görmüştür.

"James'in babasıyla konuştuktan sonra geri döneceğiz ve sizin için bir güncelleme yapacağız."

Kelly kollarını onun beline doladı. "Gidip Lena'yı aramayı tercih ederim."

Bree, "Eve dönme ihtimaline karşı burada kalmalısın," dedi.

"Birinin onu kaçırdığına dair kanıtımız yok. Öylece dolaşıp gitmiş olabilir. Eve gelebilir. Olay yeri buradan çok uzakta değil." Bree ve

Romano dışarı çıktılar. Kaldırımında durdular, soğuk rüzgâr yüzlerine vuruyordu. Bree yandaki evin penceresindeki perdenin hareket ettiğini fark etti.

Romano, "Her zamanki alfabe ajanslarını bilgilendirdik ve bir BOLO yayınladık," dedi. Bu, yerel polislerden FBI'a kadar herkesi bilgilendirecekti. Ancak kaçırılan kişi ve/veya kaçırılan kişinin aracı hakkında yeterli bilgi olmadan Amber Alarmları genellikle yayınlanmazdı.

"K-9'un olay yerinde onun kokusunu almasını umuyoruz." Bree, Romano'yu Kelly ile yaptığı konuşma hakkında bilgilendirdi. Perde tekrar kaydı.

"Sözel olmayan bir çocuğu bulmak zor olabilir." Romano aracın etrafında döndü.

Bree bir sonraki evi işaret etti. "Bana iki dakika verin. Komşuya bir soru sormak istiyorum."

Romano gözlerini kıstı. "Siz bunu yaparken ben de diğer taraftaki üniteyi deneyeceğim."

Bree koşarak merdiven sahanlığına gitti ve ön kapıyı çaldı. Kapıyı ufak tefek yaşlı bir kadın açtı. Gri buklelerinin tepesi Bree'nin köprücük kemiklerine ancak ulaşıyordu. Yaşlı kadına rozetini gösterdi ve kendini tanıttı.

"Ben Mina Lawrence. Bekleyin." Yaşlı kadın işitme cihazını düzeltilti. "Şimdi devam edin."

"Bayan Lawrence, yan komşumuzun küçük kızı kayboldu."

"Lena kayıp mı? Olamaz!" Bayan Lawrence ağladı.

"Evet, hanımefendi. Onu en son ne zaman gördünüz?"

Bayan Lawrence gökyüzüne baktı. "Dün sabah, sanırım babası onu geldiğinde."

"Fark ettin mi?"

"Büyük bir kavga ettiler ve bu konuda sessiz kalmadılar. Asla sessiz kalmazlar." Kulağına dokundu. "İşitme duyumu kısılabilmemenin iyi olduğu zamanlar var."

"Günün ilerleyen saatlerinde ya da gece boyunca Tyson'ların evinden herhangi bir ses duydunuz mu?"

Bayan Lawrence titreyerek ağır kazağının önünü kapattı. "Hayır, ama ben erken yatarım."

"Tyson'ların ne hakkında kavga ettiklerini biliyor musun?"

Bayan Lawrence'ın ağzı büzüldü. "Hayır. Bununla bile" - kulağındaki küçük, ten rengi bir cihazı işaret etti- "işitme duyum o kadar da iyi değil."

"Lena'yı bulmamıza yardımcı olmak için bize söyleyebileceğiniz başka bir şey var mı?"

Bayan Lawrence başını salladı. "Zavallı çocuk. Onu bulmanız için dua edeceğim."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, hanımefendi." Bree aceleyle araca geri döndü.

"Eee?" Romano sordu.

"Komşuları Tyson'ların dün sabah kavga ettiklerini doğruladı ama ayrıntıları duymamış." Bree emniyet kemerini bağladı. "Peki ya senin tarafında?"

"Evde kimse yok." Romano trafiği kesmek için ışıkları ve sireni açtı.

Bree ortağını James'in babasının evine doğru yönlendirdi. "Marty Tyson uzun zamandır aynı adreste yaşıyor."

Philadelphia yerlilerinin büyüdükları mahallede kalmaları alışılmadık bir durum değildi. Ebeveynler evlerini satar ya da çocuklarına bırakırlardı.

Marty Tyson Kelly'den sadece on blok ötede oturuyordu. Bree ve Romano daha merdiven sahanlığına varmadan kapıyı açtı. Marty iri yarı bir adamdı, elleri koca bir jambon büyüklüğünde nasırlıydı. Harap olmuş yüzü sırılsıklamdı.

Onları taze kahve kokan sıcak, düzenli bir mutfağa götürdü. Sanki kemikleri ağrıyormuş gibi bir sandalyeye çöktü. "Oğlum gerçekten öldü mü?"

"Kaybınız için üzgünüz Bay Tyson." Romano ceketinin fermuarını açtı ve onun karşısındaki yuvarlak meşe masaya oturdu.

Başını salladı ve gözyaşlarıyla mücadele ediyor gibiydi. "Dün Lena'yı görmedim bile. James onu pizza yemeye götüreceğini söyledi, ben de erkenden yattım."

Bree mutfağın etrafında bir daire çizerek dolaştı. Sıcaklığın içeri girmesi için ceketinin düğmelerini açtı.

"James'in odasını görmek istemiştin." Merdivenleri işaret etti. "Basamakların en üstünde. Solda. Buyurun."

"Lena burada kaldığında nerede uyuyordu?" Romano sordu.

"James'in odasının yanındaki odada. Küçük bir şey." Yüzü bir anda çatladı.

acı tatlı gülümsedi. "Ama Lena da öyle." Sulu mavi gözlerini önce Bree'ye, sonra Romano'ya çevirdi. "Onu bulmalısın. O diğer çocuklar gibi değil."

"Onun otistik ve sözel olmayan biri olduğunu biliyoruz."

Marty başıyla onayladı. "Konuşmuyor ama meramını ."

Bree merdivenlere yöneldi. Romano'nun daha fazla soru sorduğunu duydu. "Ne şekilde?"

"El kol hareketleri yapıyor." Nefes verdi. "Ne istediğini biliyor. Konuşmayabilir ama akıllıdır."

"Torununu seviyor gibisin." Romano'nun sesi soluklaştı.

Bree merdivenleri tırmandı ve James'in odasına girdi. Yatağın üzerinde katlanmış giysilerle dolu bir sepet duruyordu. Eldivenlerini giyerek yatak odasının her santimini aradı. Silah yoktu. Uyuşturucu yoktu. Herhangi bir yasadışı madde yoktu. Oda esrar kokmuyordu. James uyuşturucu kullanıyorsa bile evde bulundurmuyordu.

Küçük kızın odasına taşındı. Küçüktü ama rahat ve düzenliydi. Yerleşik raflar resimli kitaplar ve doldurulmuş hayvanlarla dolup taşıyordu.

Bree aşağıya indi. Romano'yla göz göze geldi ve başını salladı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler Bay Tyson." Romano ayağa kalktı ve ceketinin fermuarını çekti.

Bay Tyson kendi ceketini giyyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Bree ceketinin düğmelerini ilikledi.

"Seninle Lena'yı aramaya geliyorum." Bir çift ağır eldiven aldı.

Bree etrafına bakındı. Marty'nin evi sıcak ve davetkârdı. "Ya Lena buraya gelirse? Burada birinin olması gerekmez mi?"

Marty verandaya çıktı ve komşusunun kapısını çaldı. Fuşya eşofmanlı, ufak tefek, yaşlı bir kadın açtı. "Marty, sorun nedir?"

"Lena kayıp." Marty oğlunun ölümünden bahsetmedi. Belki de bunu engelliyordu. Belki de bu konuda konuşamıyordu. "Ben onu aramaya gidiyorum. Buraya dönme ihtimaline karşı bende kalır mısın?"

"Elbette." Başını salladı, beyaz bukleli başı sallanıyordu.

Marty, Romano'ya *sorun çözülmüş* bir bakış attı. "Lena öyle herkese gitmez. Saklanabilir."

Harika.

Bir köpek onu yine de bulacaktır.

Bree ve Romano bir bakış paylaştı. Sadece birkaç gündür ortaklardı ama şimdiden oldukça iyi iletişim kurmuşlardı.

Romano, "Bariyerlerin arkasında kalmalısınız Bay Tyson," dedi.

Söz vermedi, sadece kaldırımdan sola döndü ve hırpalanmış bir kamyonete bindi.

Rüzgârda ayakta duran Bree, ikinci bir geçmişe dönüş yaşayınca gözlerini kırptırdı. Bree, küçük kız kardeşi ve küçük erkek kardeşi uzun zaman önce bir kış gecesinde verandanın altında saklanıyordu. Korku tıpkı o gece olduğu gibi boğazına kadar tırmandı. Bir silah sesi duyuldu. Bree irkildi.

"Hey, iyi misin?" Romano durakladı ve aracın tavanından Bree'ye baktı.

"Elbette. Sadece düşünüyordum." Bree utanarak yolcu koltuğuna kaydı.

Otur.

O ve kardeşleri istismarcı babalarından kurtulmuşlardı ve Travmatik bir çocukluk geçirmişlerdi ama hem fiziksel hem de duygusal yaralar bırakmışlardı. Lena babasının öldürüldüğünü görmüş müydü? Bununla nasıl başa çıkacaktı?

"Ne hakkında?"

"Geçmişimi biliyorsun." Bree, Philly Polisi'ndeki neredeyse herkesin, sekiz yaşındayken babaları önce annelerini sonra da kendisini vururken kardeşlerini verandanın altına sakladığını bildiğinden emindi.

"Var," dedi Romano. "Bu iş performansınızı etkileyecek mi?"

"Hayır."

"O zaman fark etmez." Romano yan gözle ona baktı. "Aileni seçemezsin."

Bree'nin çocukluk travmalarını anlaması dışında. Kendini korkmuş bir çocuğun yerine çok iyi koyabiliyordu. Normalde bunu düşünmemeye çalışırdı ama bugün düşünmek zorunda kalabilirdi.

"Güvenlik kamerası görüntülerine yeniden bakalım." Bree telefonunu çıkardı. "Şüpheliyle birlikte ayrılan bir çocuk görmüyorum. Hiç çocuk görmüyorum."

Romano ön koltuğa doğru eğildi ve gözlerini kısarak ekrana baktı. "Aracın arka koltuğunu göremiyorsunuz ve bir sürü gölge var." Motoru çalıştırdı ve olay yerine geri dönerek bir K-9 biriminin arkasına park etti.

Eğitmen, büyük Alman çoban köpeğini aracın etrafında dolaştırıyordu. Arabadan indiler ve kaldırıma çıktılar.

Romano, Memur Reilly'ye yaklaştı. "Köpekle ilgili bir gelişme var mı?"

Köpeği izleyen Bree geri çekildi. Sırtından aşağı ter damlıyordu. Omzundaki ısırık izi yirmi beş yıldan daha eski olmasına rağmen kaşınıyordu. Bu belirtinin psikolojik olduğunu biliyordu ama engel olamıyordu. Büyük bir köpeğin dişlerinin etine batmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ama bu köpek yüzünden hiçbir risk altında değildi. İyi eğitilmiş bir K-9'du. Eğer Lena yakınlardaysa, köpek onu bulurdu.

Tabii Lena köpeklerden korkmuyorsa.

Reilly başını salladı. "Köpek bir iz bulamıyor. Sürekli araca geri dönüyor."

Romano Bree'ye doğru yürüdü. "Duydun mu?"

Bree başını salladı. "Yani, Lena muhtemelen Ford'dan yürüyerek ayrılmadı. Ya dün gece arabada değildi ya da bir araçla ayrıldı."

Her yerde olabilir.

Romano bir çağrıya cevap vermek için uzaklaştı. Bree saati kontrol etti. Neredeyse saat ondu. Çocuk en az dokuz saattir kayıptı.

Romano aceleyle geri döndü ve araçlarına doğru el salladı. "Bir ipucumuz var. Ford'dan bir parmak izi. Dillon Brown'a ait."

Şüpheli uyuşturucu satıcısı. Şu anda uyuşturucu bulundurma suçundan altı ay hapis yattıktan sonra şartlı tahliye edilmiş durumda."

Bree gözetleme fotoğrafını Dillon Brown'ın ehliyet fotoğrafıyla karşılaştırdı. "Ona benziyor. Belki de James'in tedarikçisiydi."

Bree koşarak yolcu koltuğuna gitti.

Romano direksiyonun arkasına geçti. "BOLO çoktan Brown'ı aramaya çıktı."

Belki Dillon da katildi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bree, plakasız arabalarının yolcu koltuğunda Dillon Brown'ın sabıka kaydını ve fotoğrafını inceledi. Kısa boylu, dağınık kahverengi saçlı ve gür sakallıydı. "2002 model bir F-150 kullanıyor. Çete üyeliğine dair bir kanıt yok ama bu her zaman mümkün."

"Reilly, Brown'ın küçük çaplı bir pislik olduğunu söyledi." Romano motoru çalıştırdı.

Acil durumlara dayanarak, Dillon'ın dairesini arama izni olmadan aramışlardı bile. Bir sürü ot bulmuşlardı -ki bunu görmezden geldiler- ama ne silah ne de çocuk vardı.

"Bir işi var mı?" Romano sordu.

Bree şartlı tahliye memuruyla yaptığı telefon görüşmesinin notlarını kontrol etti. "Dillon, babasının sahibi olduğu Brown's Building Supply'da çalışıyor." Front Caddesi'ndeki bir adresi okudu.

Romano, St. Christopher Çocuk Hastanesi ve Ronald McDonald Evi'nin önünden geçti. Birkaç blok ötede, Brown's Building Supply'ın girişini işaretleyen iki büyük zincir bağlantı kapısı vardı. Arabayı sürdü ve beyaza boyanmış küçük bir kül blok bina olan ofise yöneldi. Otopark şaşırtıcı bir şekilde araçlarla doluydu.

"İşte orada." Bree beyaz bir pikabı işaret etti. "Bu onun aracına benziyor."

Romano yavaşça geçti.

Bree plakayı doğruladı. "Bu Dillon'ın." "O zaman burada." Romano park etti.

Ofisin arkasında büyük bir mağaza büyüklüğünde mavi bir depo görünüyordu. Çift kapı açıktı ve Bree sıra sıra dizilmiş

kereste ve diğer malzemeler. Dışarı çıktılar ve küçük binaya girdiler.

Ofis talaş ve küf gibi kokuyordu. Dekor 1970'lere dayanıyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Ellili yaşlarında siyah saçlı bir kadın eski metal bir masada .

"Dillon Brown'ı arıyoruz." Romano rozetini gösterdi.

Kadın içini çekti ve rozete bakmadı bile. "O ne yaptı?"

"Sadece onunla konuşmamız gerekiyor." Romano rozetini koydu. "Bu çok önemli."

"Küçük pislik depoda." Resepsiyonist depoya bakan duvara doğru belli belirsiz bir işaret yaptı. "Forklift kullanıyor."

"Teşekkür ." Romano topuğunun üzerinde döndü.

"İyi şanslar." Kadın parmaklarını klavyesine geri götürdü. Bree ve Romano ofisten ayrıldılar.

Dışarıda Bree, "Sence onu arıyor mudur?" diye sordu.

"Hayranı gibi görünmüyordu." Romano adımlarını hızlandırdı ve açık depo kapılarına doğru aceleyle ilerlediler.

Soğuk betona bastılar. İşçiler açık kasa bir kamyonu kereste yüklüyorlardı. Ağır ekipmanların bip seslerini takip ederek koridorun diğer ucunda bir forklift gördüler.

Bree Dillon'ı tanıdı. "Bu o."

Ne yazık ki Dillon onları yirmi metre öteden polis olarak teşhis etti. Forkliftten aşağı atladı ve arka kapıya doğru koştu.

Bree onun peşinden koştu. "Durun! Polis!"

Omzunun üzerinden baktı ama yavaşlamadı - Bree de yavaşlamasını beklemiyordu zaten. Hızını arttırdı.

Belli ki Dillon her sabah kalkıp Bree gibi beş mil koşmuyordu. Bree hızla ona yaklaştı. Ona panik içinde bir bakış daha fırlattı, sonra bir elini arka kapının çerçevesine doladı ve bu hareketle kapıdan geçerken sağa doğru sert bir dönüş yaptı.

İki saniye sonra Bree açıklıktan geçerek otlu, ıslak bir tarlaya daldı. Bir kez daha "Polis!" diye bağırdı, sonra da

koşmak için nefesini.

Uykulu çimenlerin üzerinden çakıllı bir yola doğru koşarken zemin botlarının altında ezildi. Bir çitten atladı ve bir ara sokağa girdi. Bree çitten atladı ve onun peşinden gitti.

Üç adım daha atınca Dillon'a neredeyse yetişmişti. Az ileride, belli ki onu duymuştu çünkü aniden durdu, döndü ve arka cebinden bir bıçak çıkardı. Yüzü kızarmış ve nemlenmişti. Bıçağı ona doğru sallayarak nefes nefese kaldı. "Uzak dur."

"Bırak onu!" Kayarak durdu ve beylik silahını çekti. "Ben bir polisim." Soğuk hava ciğerlerine körük gibi girip çıkıyordu. Çevresel görüşünde, penceresiz endüstriyel binalar gördü.

Yardım yok.

Onun kadar nefessiz kalmamıştı ama koşu onu bitkin düşürmüştü. "Rozetimi çıkaracağım."

"Rozetin umurumda değil," diye bağırdı, nefesini tutmaya .

"Polis olduğunu söyleyebilirim."

Bree'nin nabızı kulaklarında çınılıyordu. Silahını Dillon'a doğrulttu.

"Neden burada olduğumu bilmek istemiyor musun?"

Hırıldadı ve yutkundu. "Neden burada olduğunu biliyorum!" Kadın bekledi.

"Ben yapmadım!" Yüzüne renk gelmişti. Elleriyle konuşuyordu, eliyle işaret ederken bıçak sallanıyordu.

Bree onu vurmak istemedi. "Ne yapmak?"

"James'i öldür." Sesi çatallaştı.

"TAMAM." Bree sesini sakın tuttu. "Bıçağı bırak ve bana her şeyi anlatabilirsin."

"Hayır!" Bıçağı havaya kaldırdı ve aralarındaki havayı kesti. Bree keşke bir şok tabancası taşısaydım diye düşündü. Onu vurmak istemiyordu.

Bir motor kükredi ve Crown Vic hızla ara sokağa girdi. Dillon'dan birkaç santim ötede gıcırdayarak durdu. Dillon döndü ama Romano arabanın kapısını açarak Dillon'a vurdu ve onu ayağa kaldırdı.

Dillon'ın bıçağı uçu ve yüz üstü asfalta düştü.

Romano dışarı çıktı ve silahını çekti. "Dizlerinin üzerine çök. Ellerini başının üstüne koy."

Dillon itaat etti.

Bree ilerledi ve adamın ellerini arkadan kelepçeledi. Onu ayağa kaldırdı, kendi etrafında döndürdü ve sırtını araca yasladı.

"Beni tutukluyorsunuz?" diye sızlandı.

Romano ona kızgın bir bakış attı. "Dairen ot dolu. Şartlı tahliyesin. Gizli bir silah taşıyorsun ve az önce onu bir polis memuruna doğrulttun. Bu en az üç suç demek."

Başını sertçe salladı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Beni hapse geri gönderemezsiniz. Sadece biraz ottu. Siktiğimin polisleri. Herkesi yakalamaya çalışıyorsunuz."

"Herhangi bir söz veremem," dedi Bree. "Ama şahsen senin otun umurumda değil. James'in çocuğunu bulmaya çalışıyorum. Nerede o?"

"Ne çocuğu?" Dillon başını öne eğdi.

Bree onun gözlerini izledi. "James'le birlikte olan küçük kız."

"Çocuk falan yoktu." Gözünü kırpmadı ya da başka tarafa bakmadı. Bakışları

gerçek bir kafa karışıklığıyla dolu.

"Arka koltukta çocuk yok mu?" Romano sordu. "Emin misiniz?"

"Evet." Dillon onlara abartılı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bir çocuğu fark ederdim. Lütfen, beni hapse geri gönderemezsiniz."

"Bize ne gördüğünü anlat." Bree ona bir bakış fırlattı. "Saçmalık yok. Bize her şeyi anlatacaksın."

"James biraz ot almak istedi. Sadece birazcık. Oxy'den uzak durmak için çok uğraşıyordu. Biraz otun onu rahatlatılabileceğini düşündü. Yaşlı karısı ona sürekli bok atıyordu. Çılgın bir sürtük." Başını yavaşça salladı. "Bilmiyorsun."

"Onunla nerede buluşacaktın?" Bree onu acele ettirdi.

Ford'u ve James'in cesedini buldukları sokağı gösterdi. "Deponun yakınında."

Romano elini havaya kaldırdı.

"Saat 1'de buluşacaktık. Arabasını gördüm. Camı aşağıdaydı." Ağzı düzleşti. "Ama pencereye gittiğimde James ölmüştü."

"Öldüğünden emin misin?" Bree sordu.

Dillon'ın rengi soldu. "Beyni arabanın içine dağılmıştı."

"İçeride çocuk olmadığından emin misiniz?" Romano bastırdı.

"Eminim." Başını salladı.

Romano onu arabanın arkasına koydu. Bree bir kanıt torbası kaptı ve bıçağı aldı.

"Hey, sana her şeyi anlatırsam gitmeme izin vereceğini sanıyordum." Sesi kızgındı.

"Gitmene izin vereceğimizi hiç söylemedim."

"Ve bize doğruyu söylediğinden pek emin değiliz." Romano arabanın kapısını kapattı, sırtını araca dayadı ve Bree'ye "Sence yalan mı söylüyor?" diye sordu.

"Keşke bilseydim." Ama Bree, Dillon'dan hiç yalan işareti almamıştı. Arabaya bindiler.

"Kahretsin." Romano yumrukladı. "Ben de öyle."

"Onu oraya saklamış olma ihtimaline karşı, inşaat malzemeleri şirketinin mülkünü aramak için izin alalım."

"Ben çocuk falan almadım!" Dillon arka koltuktan bağırdı.

Onu görmezden geldiler.

Romano aracı geri vitese taktı ve ara sokaktan geri geri çıktı. "Belki bir dahaki sefere koordine olabiliriz? Ortağımın bıçaklanmasından nefret ediyorum ve nerede bile bilmiyorum."

Kanıt torbasının etiketini doldururken Bree'nin soğuk yanaklarını sıcaklık yaktı.

Romano devam etti. "Eğer kendini bıçaklatırsan, o evrak işlerini ben yapmayacağım."

"Özür dilerim."

Romano başını salladı. "Eski ortağımdan çok daha hızlı olduğunu söyleyebilirim. Harika bir dedektifti ama koşabildiği tek şey ağızıydı."

Brown's Building Supply'a geri döndüler. İki devriye arabası ofisin önüne park etmişti. Dillon'ı üniformalılardan birine transfer ettiler. Bay Brown arama izni olmadan arama yapmalarına izin verdi. Normalde evrak işlerini beklemeyi tercih ederlerdi ama bir çocuk kayıp olduğu için bu tekliften yararlandılar.

Daha fazla üniformalı geldi ve binaları aradı. Şehirdeki herkes Lena'yı bulmak için seferber olmuştu.

Ama onu bulamadılar.

"Şimdi ne olacak?" Crown Vic'e geri tırmanırken Bree'nin boğazında hayal kırıklığının acı tadı vardı. Gün ışığından geriye sadece bir saat kalmıştı.

"Şimdi Kelly'ye geri dönüyoruz, ona daha fazla soru soruyoruz ve bir güncelleme yapıyoruz."

Kızının hala kayıp olduğuna dair bir güncelleme.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kelly hıçkırarak hıçkırarak ağlarken Bree'nin kalbi sızladı.

"Nerede o? Lena nerede?" Kelly koltukta kamburlaşmış, omuzları çökmüş, gözleri kızarmış ve şişmişti. "Lütfen bana hâlâ onu aradığını söyle."

"Evet," teminat verdi Romano. "Şehirde ve çevre ilçelerde görev yapan tüm memurlara uyarı gönderdik."

James'in babası Marty kapıdan içeri girdi. Birkaç saattir olay çevresini aramaktan yanakları ve burnu soğuktan kızarmıştı. "Ne ki?"

Kelly daha çok ağladı.

Romano sivri sorular sormaya başladı. "James ne zaman kullanmaya geri döndü?"

"Kullanmıyordu. Belki biraz esrar içiyordu," diye kabul etti Marty. "Ama ağır bir şey yapmıyordu."

"Bunu bilmiyorsun," diye bağırdı Kelly.

Romano Marty'ye işaret etti. "Seninle dışarıda mıyız?"

"Elbette." Marty onu arka bahçeyi oluşturan küçük beton verandaya kadar takip etti.

Bree, Lena'nın hayvanat bahçesinde doldurulmuş filini tutarken çekilmiş fotoğraflarından birini eline aldı.

Romano'nun sesi arka kapıdan boğuk geliyordu. "James'in Lena'nın yanında güvenilebileceği biri var mıydı? Belki yeni bir kız arkadaşı?"

"Bilmiyorum." Marty, James'in biriyle görüşüyor olma ihtimalini inkâr etmedi.

Bree çerçeveli resmi küçük kızın yatak odasına taşıdı. Kelly . Muhtemelen onu tutacak bir şey istemişti.

dolu. Gergin enerji kontrol altına alınmayı sevmezdi.

Küçük alanın ortasında duran Bree gözlerinin kaymasına izin verdi. Neredeyse yapılmış yatağın ortasında duran doldurulmuş filin üzerine düştüler. Bree, Lena'nın odasını görmek yerine, hayatının ilk sekiz yılını geçirdiği New York'un taşrasındaki köhne çiftliğe geri döndü. Memleketine nadiren dönerdi. Anılar çok acı vericiydi ama bugünkü zihinsel yolculuk kaçınılmazdı.

Çok fazla benzerlik vardı.

Başa çıkmasına yardımcı olması için her yere götürdüğü pelüş hayvan arkadaşı olan üzgün küçük bir kız.

Kapı aralığından gelen bir ses dikkatini çekti. Kelly pervaza yaslandı.

"Ben sadece küçük kızımı geri istiyorum." Kelly burnunu çekti.

Bree odaya geri döndü. Bir şeyler yolunda gitmiyor gibiydi ama tedirginliğinin kaynağını bulamıyordu. "Lena'nın özel arkadaşları var mı? Belki bir komşusu. Korktuğunda gidebileceği biri."

"Hayır. Arkadaş edinme konusunda iyi değildir."

"Lena'nın düzenli olarak görüştüğü kişilerin bir listesini yapabilir misiniz? Öğretmeni, doktoru, onunla sık etkileşime giren herkes. Ayrıca, hayatına giren yeni insanlar var mı?"

"Yeni kimse yok." Kelly arkasını döndü. "Geri kalanların bir listesini yapacağım." Bree küçük kızın odasından çıktı. Romano ve Kelly'nin seslerini hâlâ duyabiliyordu.

Marty arka verandadaydı. Eve doğru yürüdü ve ön kapıdan çıktı. Kaldırımında dönüp sokağa baktı. Bayan Lawrence'ın kendi penceresinden dışarı baktığını gördü. Bree, Kelly'nin dairesinin diğer tarafındaki komşuya döndü ve kapıyı çaldı. Işık açıldı.

Kapıyı açan adam pijama altı giyiyordu, kirli sakalları vardı ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "Kusura bakmayın. Geceleri çalışıyorum." Gözlerini ovuşturdu.

Bree ona rozetini gösterdi ve Lena'nın kayıp olduğunu açıkladı.

"Bu korkunç. O küçük sevimli bir şey. Sessiz."

"Onu en son ne zaman gördün?"

Burun kemiği kırıştı. "Birkaç gün önce. Geceleri hastanede hasta bakıcı olarak çalışıyorum. Genellikle sabah dokuz gibi eve geliyorum."

"Bay ve Bayan Tyson'ın yakın zamanda kavga ettiklerini duydunuz mu?"

Gözlerini devirdi. "Buraya her gelişinde olduğu gibi. Keşke onu çoktan boşasa."

"En son ne zaman kavga ettiklerini duydun?" Bree sordu. "Dün gece."

Bree doğruldu. "Dün sabahı mı kastediyorsun?"

"Hayır. Kesinlikle dün geceydi. İşe gitmek hazırlanıyordum. Saat on biri geçiyordu. Gece yarısına yakındı."

"Ne hakkında kavga ettiklerini duydun mu?"

Başını salladı. "Ben işe gittim."

"James olduğundan emin misin?"

"Evet. Mavi arabası kaldırımın kenarına park etmişti. Ön çamurluğundaki kocaman göçükle gözden kaçmaz."

"Teşekkür ederim." Bree sahanlıktan ayrıldı. Eğer James dün gece evdeyse, Kelly yalan söylüyordu. Tyson'ların evine doğru yürüdü. Bree içeri girdi, ortağını arıyordu.

Kelly, James'i en son ne zaman gördüğü konusunda yalan söylemişti. Eğer dün gece yarısı buradaysa, Lena neredeydi? Şimdi neredeydi?

Bree koridordan Romano ve Marty'nin hâlâ verandada olduğunu gördü. Lena'nın odasına baktı ve Kelly'nin yatak yorganını düzelttiğini gördü. Bree'nin odaya girdiğini duyunca dondu kaldı. Göz göze geldiler.

Ve parçalar yerine oturmaya başladı.

"Benim küçük bir kız kardeşim var." Bree yatağın üzerindeki doldurulmuş fili işaret etti. "Küçükken her yere doldurulmuş bir tavşan götürürdü. Yani her yere. Banyo yaparken kapalı tuvaletin üzerine otururdu. O şeyi gözünün önünden ayırmazdı."

"Lena filiyle de böyle. Marty onu hayvanat bahçesinden almıştı."

Sonra Bree'nin şüphelerinin cevabı kafasında bir çan gibi çaldı.

Lena babasının evine her hafta yaptığı normal yolculuk için bavulunu hazırladıysa, neden filini getirmemişti?

Kelly'nin gözleri donuklaştı ve Bree, James'i Kelly'nin vurduğunu iliklerine kadar hissetti. Normal ziyareti için babasının evinde olması gerekirken, Lena'nın fili neden burada, yatağının üzerindeydi? Kelly neden James'i en son ne zaman gördüğü ve onunla ne zaman kavga ettiği konusunda yalan söylemişti? Masum insanlar nadiren kritik bilgiler hakkında yalan söyler. James öldürülmeden hemen önce Kelly'nin evindeydi.

Bir cinayet soruşturmasında kim yalan söyler biliyor musunuz? Katiller.

Ancak James'i kimin ve neden öldürdüğü o an için en önemli soru değildi.

Bree gözlerini Kelly'ye dikti. "Lena nerede?"

"Bilmiyorum." Kelly'nin bakışları keskinleşti. "Senin bulman gereken onu."

"James'i en son ne zaman gördüğün konusunda yalan söyledin. En son buradaydı.

gece yarısından hemen önce. Lena nerede, Kelly?" Bree bir adım öne çıktı.

"Neden bilmiyorum." Kelly geriye doğru eğildi.

"Değil mi?" Bree itti.

"Hayır." Kelly ayağa kalktı ve onun yanından geçerek yatak odasından çıktı. "Neden James'in dün gece burada olduğunu düşünüyorsun?"

Bree onu koridora kadar takip etti. "Komşun onu görmüş," diye yalan söyledi Bree. *Görmek* abartılı bir ifadeydi ama neyse. "Kavga ettiğinizi duymuş."

Kelly döndü, elinde bir silah vardı. "."

Sikeyim.

Silahı bulamamalarına şaşmamalı. Bunca zamandır Kelly'nin üzerindeymiş.

Bree'nin eli kendi silahına doğru ilerledi. "Ne yapıyorsun Kelly? Silahını bırak. Kaçamazsın."

Kelly'nin gözleri arka kapıya kaydı. Romano ve Marty hâlâ avludaydı. Kelly kaçmaya mı çalışacaktı? Kızı olmadan mı? Lena'nın nerede olduğunu bilmiyorsa tabii.

"Lena nerede?" Bree sordu.

"Bilmiyorum!" Kelly bağırdı. "Onu bulman gerekiyordu ama tüm polis departmanı o kadar aptal ki beş yaşında bir çocuğu bile bulamıyorlar."

"Ne oldu Kelly? Onu neden öldürdün?"

"Yaptığımı söylemedim." Kelly sırtını duvara dayadı. Bree ona bir bakış attı. "Vazgeç Kelly. Biliyorum."

"Bunu yapmak istememiştim." Kelly'nin gözleri nefretle kısıldı. "Ama kendimi kötü hissetmiyorum. Lena'yı benden almak istedi. Boşanmak istersem tam velayeti alacağını söyledi. Nafaka ödemeyeceğini söyledi. Hayatta olmaz. Lena'yı ve devletten aldığım parayı alacaktı. Para için onunla kavga edersem beni öldürür."

"Neden polisi aramıyorsun?"

"Peki sen ne yapardın?" Kelly hırladı. "Yasaklama emri mi çıkarttıracaksın? Bunun hiçbir değeri yok. Beni yine de öldürür." Homurdandı. "Kendimi ve kızımı korumak için yapabileceğim tek şeyi yaptım. Önce onu öldürdüm."

"Lena James'i vurduğunu gördü mü?" Bree yana doğru kaydı ve Kelly'nin silahını çektiğini görmemesi için vücudunu çevirmeye çalıştı.

Kelly dehşete düşmüş görünüyordu. "Tabii ki hayır! Ben canavar değilim. James uyuşturucu almaya gidebilmek için Lena'yı geri getirdi. Lena zaten uyuyordu. Onu yatağına yatırdım, sonra da onu takip ettim."

"Onu yalnız mı bıraktın?" Bree sordu.

Kelly öfkeyle burnunu çekti. "Uyuyordu ve başka seçeneğim yoktu. James beni öldürebilirdi ama ne kanıtım ne de kendimi korumak için başka bir yolum vardı."

"Silahı nereden buldun?" Bree sordu.

"Korunmak için yıllardır yanımdaydı. İlk kez ihtiyacım oldu." Kelly elindeki tabancayı salladı. "Ellerini kaldır!"

Bree klasik teslim olma pozunu takındı. "Lena James'in tehditlerinden miydi?"

Kelly nefes verdi. "Lena neler olduğunu bilmiyor."

"Ama o biliyor." Marty koridorun sonunda duruyordu. Onun içeri girdiğini duymamışlardı. "Konuşmuyor olması anlamadığı anlamına gelmez."

Bree çocukların yetişkinlerin fark ettiğinden çok daha fazlasını anladığını biliyordu. Belki Lena annesini babasıyla tartışırken görmüştü.

Evin duvarlarından duyulacak kadar yüksek sesle bağırmışlardı. Belki de söyledikleri tehditleri duymuştu - belki de korkmuş ve kaçmıştı.

Bree çok iyi empati kurdu. "Lena nerede?"

"Bilmiyorum!" Kelly tükürdü. "Geri döndüğümde gitmişti."

Bree'nin midesi bulandı. "Lena'nın gittiğini ilk fark ettiğinizde polisi aramadınız."

"Ve onlara ben babasını vururken kaçtığını mı söyleyeyim?" Kelly , kuşkulu bir kahkaha attı.

"James'i vurdun." Marty'nin sesi donuklaştı.

"Beni öldüreceğini söyledi!" Kelly bağırdı. "Her yerde onu aradım. Nereye gittiğini bilmiyorum." Ruh hali aniden vahşi bir öfkeden umutsuzluğa dönüştü. "Otistik bir çocuk yetiştirmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Kelly silahını çocuğun odasına doğru salladı. "Konuşmuyor ama kulak zarlarınız kanayana kadar çığlık atabilir." Kelly sanki kafasının içindeki çığlıkları duyabiliyormuş gibi diğer elini şakağına götürdü.

Bree sert bir sesle, "Silahını indir Kelly," dedi. "Siktir git." Kelly alay etti.

"Beni öldürecek misin? Ortağım ve Marty ne olacak?" Bree sordu. "Kaçamazsın. Herkes ne yaptığını biliyor."

"Ortağın nerede?" Kelly telaşla etrafına bakındı.

"O burada." Romano kapı aralığından seslendi. kendi beylik silahı vardı ve Kelly'ye doğrultulmuştu. "Silahını indir, Kelly."

Bunun yerine Kelly döndü ve silahı Romano'ya doğru savurdu.

Bree öne doğru hamle yaptı ve kolunu yukarı kaldırdı. Silah patladı. Kurşun tavana çarptı. Sıva parçaları yağdı. Sonra Bree, Kelly'nin kollarını arkadan kavradı. Kelepçeleri taktı. "Kelly Tyson, James Tyson'ı öldürmekten tutuklusun."

Kelly zapt edildikten sonra Bree Romano'ya döndü. "Burada bir K-9 ekibine ihtiyacımız var. Eğer Lena dün gece kaçtıysa, köpek onun izini sürebilir."

Başka birimler de geldi. Bree Kelly'yi devriye arabasının arkasına bağladı. K-9 yirmi dakika içinde geldi. Köpek onları

Tyson'ların evinin arkasındaki küçük çimento karesi, Bayan Lawrence'ın avlusuna açılan kapıya kadar . Bayan Lawrence'ın arka merdivenlerinin altındaki bir tahta kırılmıştı.

K-9 basamaklara yaklaştı ve havlamaya başladı. Bree büyük köpekten duyduğu korkuyu bir kenara bırakarak ilerledi ve basamakların yanına çömeldi. El fenerini karanlığa doğru tuttu. Geniş gözlü küçük bir kız çömelmiş, gölgelerin içinde titriyordu. Bree, Lena'nın gözlerindeki travmayı tanıdı. Küçük kız anne babasının kavga ettiğini görmüş, muhtemelen bağırarak yaptıkları tehditlere kulak misafiri olmuştu. Tepkisi kaçmak ve saklanmak olmuştu.

Bree tüm biliyordu çünkü yaşamıştı.

Bazı çocuklar karanlıktan korkarken, diğerleri kendilerini koruyacağını umarak karanlığı .

Neyse ki Lena bot ve palto giyecek kadar akıllıydı. Bree'nin görüşü karardı. Yirmi yıldan fazla bir süre geriye gitti. Karanlığı gördü, verandanın altında birbirine sokulan kardeşlerinin titreyen bedenlerini hissetti. Soğuk ince pijamalarını delip geçmişti. Bir silah sesi duyuldu. Bree irkildi.

"Taggart?" Romano'nun endişeli sesi geçmişe dönüşü bozdu. Bree silkelendi. "Ben iyiyim."

Romano ona inanmayan bir bakış attı. "Her neyse."

Bree komşunun arka sahanlığının altındaki küçük deliğe geri döndü. Küçük kız hareket etmemişti. Bree elini uzattı. "Hey, Lena. Ben Bree. İyi olacaksın."

Marty Kelly'nin evinden koşarak çıktı. "Lena!"

Küçük kız saklandığı yerden çıkıp büyükbabasının kollarına atıldı.

Bree nefes aldı ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Ayağa kalkmaya çalışsa muhtemelen yüzüstü düşecekti.

"İyi olduğuna emin misin?" Romano sordu.

Bree yalan söylemedi ve *iyi* olduğunu söyledi. Ortak olmak gerçek bir dürüstlük gerektiriyordu. Bu yüzden, "Olacağım. Bana sadece bir dakika verin."

Romano başıyla onayladı. "İyi iş çıkardın Taggart."

Bree duygularının onu zayıf düşürmesine izin vermeyerek ayağa kalktı. "Bana Bree de. Eğer birlikte üzerimize silahlar ve bıçaklar çekilecekse, bence ilk isimlerimizle etmeliyiz."

Marty'nin Lena'yı kucağına alıp eve doğru taşımalarını izledi.

Romano, "O zaman sanırım bana Dana demen gerekiyor. Bu şimdiye kadarki en garip davaydı."

"Çocuğı bulduk." Bree pantolonundaki kırışıklıkları fırçaladı. "Öyle yaptık." Romano eve doğru işaret etti. "Hadi temizleyelim
"Tekrar çağrılmadan önce bu pisliğı temizle ortak." Başka bir ölüm olmadan önce.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2016 Jared Gruenwald Photography

#Amazon Listelerinde 1 numara ve *Wall Street Journal*'da 1 numara olan çok satan yazar Melinda Leigh tamamen iyileşmiş bir bankacıdır. Melinda'nın ilk romanı *She Can Run*, Uluslararası Gerilim Yazarları tarafından En İyi İlk Roman dalında aday gösterilmiştir. İki RITA adaylığı da dahil olmak üzere çok sayıda yazarlık ödülü kazanmıştır. Diğer romanları arasında She Can serisinde *She Can Tell*, *She Can Scream*, *She Can Hide* ve *She Can Kill*; *Midnight* romanlarında *Midnight Exposure*, *Midnight Sacrifice*, *Midnight Betrayal* ve *Midnight Obsession*; Scarlet Falls serisinde *Hour of Need*, *Minutes to Kill* ve *Seconds to Live* yer almaktadır; Morgan Dane serisinde *Say You're Sorry*, *Her Last Goodbye*, *Bones Don't Lie*, *What I've Done*, *Secrets Never Die* ve *Save Your Breath*; ve Bree Taggert romanlarında *Cross Her Heart*, *See Her Die*, *Drown Her Sorrows* ve *Right Behind Her*. Kenpo karatede ikinci derece siyah kuşak sahibidir, kadınlara kendini savunma dersleri vermiştir ve ailesi ve küçük bir evcil hayvan sürüsüyle birlikte dağınık bir evde yaşamaktadır. Daha fazla bilgi için www.melindaleigh.com adresini ziyaret edin.

ALSO BY MELINDA LEIGH

Bree Taggert Romanları

*Kalbini Çaprazla,
Ölümünü Gör
Acılarını Hemen
Arkasında Boğ*

Morgan Dane Romanları

*Özür Dile Son
Vedası Kemikler
Yalan Söylemez
Ne Yaptım Sırlar
Asla Ölmez
Nefesini Korum*

Scarlet Falls Romanları

*İhtiyaç Saati
Öldürmek için
Dakikalar
Yaşamak için
Saniyeler*

She Can Serisi

*Koşabilir ve
Anlatılabilir*

*Çığlık Atabilir,
Saklanabilir
"Düşebilir" (Kısa Bir Öykü)
Öldürebilir*

Gece Yarısı Romanları

*Gece Yarısı Maruz
Kalma Gece Yarısı
Fedakarlık Gece
Yarısı İhanet Gece
Yarısı Saplantı*

Rogue Serisi Romanları

*Gone to Her Grave (Rogue River) Walking
on Her Grave (Rogue River) Tracks of Her
Tears (Rogue Winter) Burned by Her
Devotion (Rogue Vows) Twisted Truth
(Rogue Justice)*

Dullar Adası Novella Serisi

*Seçilecek Bir
Kemiklerin
Fısıltısı Kırık Bir
Kemik Gömülü
Kemikler*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

